

Budapestre vonatkozó ujságcikk

Ostálvozás

635

Szerző: *B. F. G.*Cím: *A budapesti farmon*Forrás: *Pesti Hírlap**Bp*

(Hely)

1925. 8. 8.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Hely

Idő

Személy

Helvszám

A budapesti farmon

Törzstiszából farmer — Lóversenyter helyén zöldségeskert. — Nadas tó a város közepén.

— Mit szedget, lelke? — kérdem egy tükáros menyecskétől.

— Piros haagymaát-e, — nyújtja palócosan a választ. Ha nem hallanám körülöttem a villamos csilingelését, társzekerek zúgását, a nagyváros ezerhangú moráját, azt hinném, valahol a Mátra tövében járom a földet. A napraforgókkal szegett út dús zöldségesültetvények között halad. Jó ideje kacskaringózok már rajta, de csak nem találok a gazdát, megkérdezem hát az egyik kertészkedő munkást, merre lehet.

— Amoda lesz, a laposban, — igazít el és mutatja nagy, barna kezével az irányt.

Megindulok hát a lapos felé. No, ezt sem vártam, mikor a régi lóversenyter kapuján beléptem: nádastó csillog a „lapos“ közepén. Körülötte mindenütt dúsán termő konyhakertészeti, ahol vidéki magyarok szedik a piros hagymát, zöldpaprikát, ugorkát és mindenfajta zöldséget. Csodálkozásomból éktelen kutyaugatás vert fel. Két hatalmas házőrző rohant felém, szerencsémre csak lánchosszig. Annál barátságosabb „Isten hozott!“-tal köszönt a gazda, T. E. nyugalmazott alezredes. Épen paprikát válogatott egy nagy kosárba. Bizony alig ösmertem meg az egykor „snájdig“ katonatisztet a napbarnított, falusi gazda-forma férfiban.

— A paprika a főcikk, — tért mindjárt a tárgyra. — Ha a paprika jól beült, kifizeti a többinek is a költségét.

— Azt hiszem, jól beült az idén, — felelem, mialatt a kis lócára telepszünk a homoktégglából épített házikó előtt. Elégedetten mosolyog. Inkább csak úgy befelé. A szó nehezen indul. Mikor pedig a gyönyörű termést, a munka eredményét dicsérem, minden érdemet Csáky István, hetvenöt százalékos rokkant, félszemű kertészére hárit és nagyon kér,

hogy az ő személyéről egy szót se írjak. Sok az irigy, az elfogult ember, még rontására törhetnek. De lassacskán mégis felenged. Sorra járjuk a kis „farmot“. Így nevezi ő maga azt az ötholdnyi kis gazdaságot, melyen most serényen dolgoznak a napszámosok és melyet ő semmiből teremtett.

— Hatodik éve — mondja — bérlem ezt az öt hold földet, kö szemét, gaz, porfészek volt, mikor munkába fogtam.

Közben elhaladunk a kerekes kut mellett és arra a kérdésemre, hogy hány lóerőre jár ez a kut, nevetve mutat egy jámbor, kis csacsira.

— Potom pénzen vettem; ma többet ér egy milliónál, — mondja. Majd elégedetten megveregetve a jámbor, szorgalmas kis állat nyakát, szeretettel néz rá és így folytatja:

— Semmiért sem adnám.

Mikor visszatérünk a nádas tóhoz, látom ám a sok kacsát, mely vigan lubickol benne. Büszkén mondja a gazda, hogy nyolcvan darab az. A disznóól pedig teli van kövér süldőkkel és apró malacokkal. Takaros kis gazdaság.

— De mennyi munka, Istenem, mennyi munka kellett ehhez, míg idáig jutottam! — sóhajt föl az alezredes ur.

Harmadmagával vette bérbé a fővárostól ezt a földet. A két társa (egy kegyelmes meg egy nagyságos) elúnta közben a vesződséget. Magára maradt. Nekifogott hát háromszoros erővel. A kora hajnal a dunaparti piacon éri, a lepihenő naptól itt búcsúzik el.

— Nem kell Argentínába menni, — mondja. — Itt is meg lehet élni a munkából.

Azután szó kerül a kényszernyugdíjazásról, a végkielégített B-listásokról, akiket az állam, mint a vakmerő úszómester, szabadjára enged, mondván: ott a pénz, a hólyag, ússzatok vele, ha tudtok, ha nem, hát merüljete el! — Bizony, sokkal emberségesebb eljárás volna, ha a pénz egy része helyett az állami és fővárosi bérletföldekből juttatnának nekik valamicskét. Csak egy kis jóakarát, egyszerű, nem utvesztő adminisztráció (ezt idővel maguk az illetők

vennék kézbe) és a dolgot meg lehetne kezdeni. Az ebek harmincadjára jutott végkielégítési összegek így gyümölcsöző tökévé válnának az állam gazdaságában. Érdemes ezen gondolkodni.

— A szakértelem fogyatékoságát hamarosan pótolná a fejlettebb intelligencia és a föld termő erejének gazdaságosabb, észszerűbb kihasználása, — ezt mondja T. E. nyugalmazott alezredes, ki a saját kis bérletén bizonyítja ezt gyönyörűségeen.

Mig mi elkalandozunk beszélgetésünk tárgyában, nyilegyenesen siet felénk egy biciklista. Ugy látom, kereskedőforma ember, ki zöldség adás-vétel ügyben akar tárgyalni, igyekszem hát búcsút venni. Még a szomszédjára figyelmeztet kedves házigazdám. Uriember a szomszéd is, nyugdíjas rendőrfelügyelő, ki egész nap gyomlál, ás, kapál és irtja a gatz — most már nem az emberi társadalomból, hanem a vetemények közül. Talán több eredménnyel és több gyönyörűséggel.

Ugy látom, elégedett, boldog emberek foglalatokodnak a földdel a buján zöldelő termények között, míg én elgondolkozva a régi Lóversenyter kijárata felé haladok. Pár éve még vágató lovacskák patája alatt porzott itt a pálya, ma nyugodtan hajlanak a föld felé a kerti munkások. A zöld táblákból itt is, ott is hosszú ágasok meredeznek ég felé. Nem versenyeredményt jelző póznák azok, egyiknek örömet, másiknak bánatot hirdetve. Becsületes, magyar kútágások azok. „Ösztövért kútágas, hórihorgas gémmel.“ De kövér áldás fakad vizök nyomán.

Talán egy darab szimbólum is van abban, hogy a magyar főváros közepén gémeskutak körül dolgozók kezük munkálta konyhakertek zöldelnek. Körröskörül pedig zúg a város és egy nemzet próbálgat fölkelni elesettségéből.

B. F. G.